

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р 363/2025
29.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Славко Челебић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије –Виши суд у Београду, чији је законски заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 8816/2020 од 23.11.2021. године, у седници одржаној 29.10.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДРЕЂУЈЕ СЕ Виши суд у Панчеву за одлучивање о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 8816/2020 од 23.11.2021. године.

О б р а з л о ж е њ е

Виши суд у Београду је уз допис од 25.09.2025. године, Врховном суду доставио предмет Гж 13664/22 уз захтев за одређивање другог стварно надлежног суда за одлучивање о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 8816/2020 од 23.11.2021. године. У захтеву је наведено да је у том поступку као тужена означена Република Србија –Виши суд у Београду, због чега постоје оправдани разлози да о жалби тужене одлучује други стварно надлежни суд.

Одлучујући о захтеву за одређивање другог стварно надлежног суда, на основу члана 62. став 7. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да је захтев основан.

Одредбом члана 62. став 1. ЗПП прописано је да надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози. Ставом 8. истог члана је прописано да захтев, односно предлог за делегацију надлежности може да се поднесе и у другостепеном поступку под условима из става 1. овог члана.

Дакле, на основу ове одредбе може бити одређено поступање другог суда, који је стварно надлежан за поступање у предмету, под условом да суд који је по закону месно надлежан, није у могућности да поступа у конкретном предмету (нужна делегација) или ако његово поступање није сврсисходно (сврсисходна делегација).

Имајући у виду да је пресудом Првог основног суда у Београду П 8816/2022 од 23.11.2021. године, против које је тужена изјавила жалбу, одлучено о тужбеном захтеву против тужене Републике Србије - Вишег суда у Београду, који је стварно и месно надлежан да одлучује о жалби, по оцени Врховног суда постоје оправдани разлози за одређивање другог стварно надлежног суда у циљу очувања права странака на независан и непристрасан суд и правично суђење, гарантованих чланом 32. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, бр. 98/2006) и чланом 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист Србије и Црне Горе“ - Међународни уговори број 9/03 од 26.12.2003. године ... „Службени гласник РС“ - Међународни уговори број 10/15 од 11.05.2015. године).

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 62. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић